De tranen van

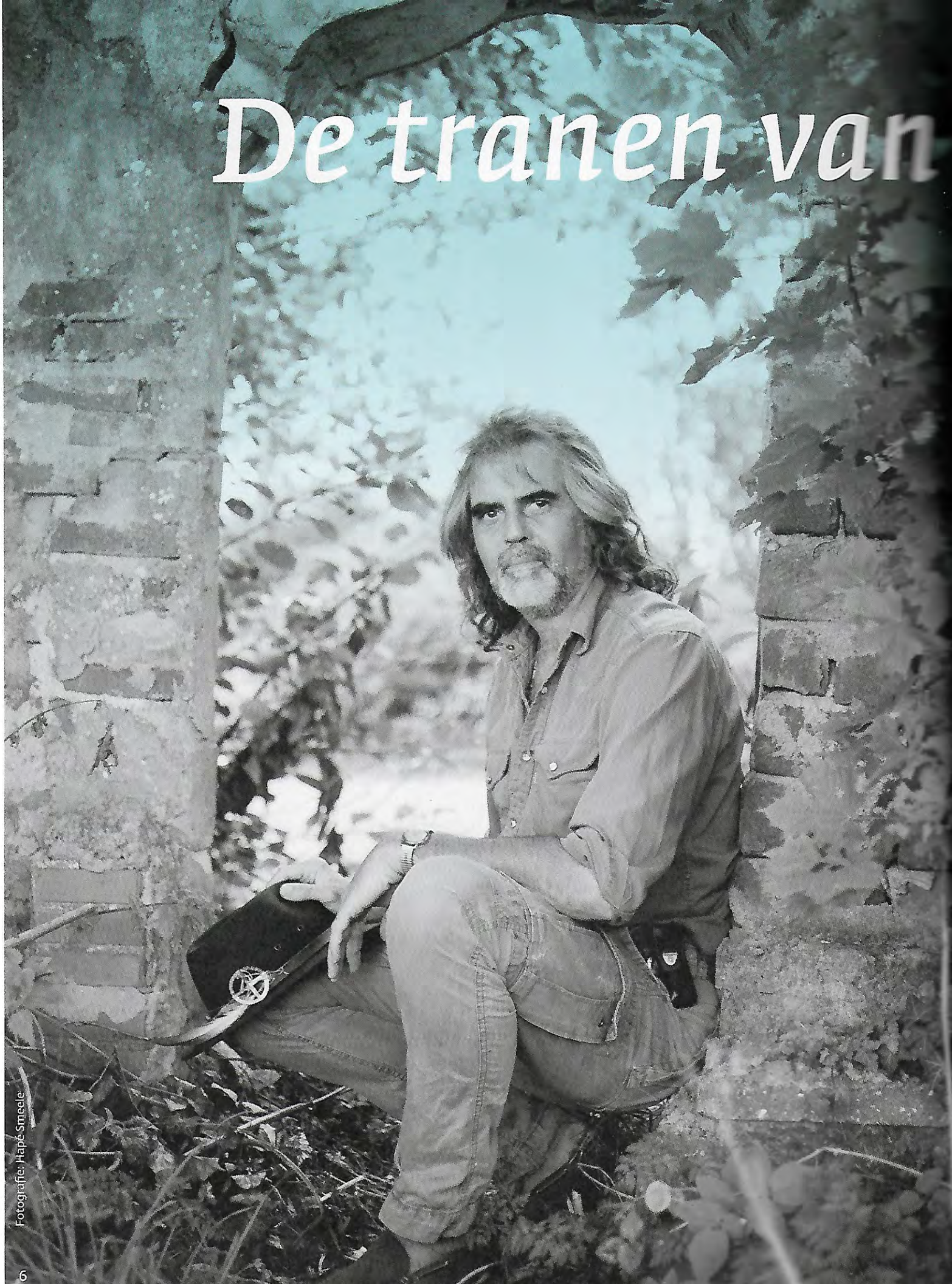

Fotografie: Hapé Smeele

onze voorouders

Met een glimlach bladeren we door vergeelde familieboeken. Het is al weer zo lang geleden dat onze voorouders leefden – een andere tijd, een voorbije tijd. Maar afgesloten wil Maarten Oversier die levens niet noemen. Daarvoor heeft hij in zijn praktijk te veel onaffe verhalen langs zien komen, doorwerkend in onze levens. Een gesprek over de bevrijding die mogelijk is als oude familiegeheimen alsnog de ruimte krijgen en over de waarde van een oud Indiaans inzicht: 'Als je je voorouders niet kent, ben je stuurloos.'

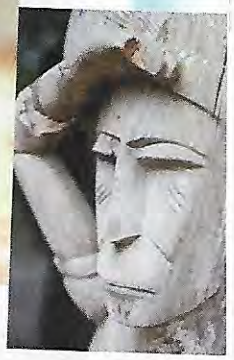

Het staartje van het hete deel van de zomer. Ik ben zo gewend geraakt aan de intense warmte in de voorbije weken dat ik geen rekening heb gehouden met de aangekondigde omslag. In het Drentse Roden loop ik achter de kerk de prachtige tuin van havezathe Mensinge in – zonder jas passeer ik het verstilde monument, gewijd aan dichteres en psychiater Vasalis ('Ik droomde, dat ik langzaam leefde... langzamer dan de oudste steen').

Ineens begint het te regenen, ik sprint naar de ingang van het oude landhuis, nu in gebruik als museum, sfeervol en indrukwekkend, en sta even later voor een verzameling roomkannetjes en suikerpotten van gedraaid Friesch glas. Curieus dat niemand schijnt te weten wat het geheim van dit draadglas is; wanneer, hoe en waar het gemaakt is.

Door de ramen van de opkamer kijk ik naar de eenden die in de slotgracht roerloos de hoosbui over zich heen laten komen. Op de tafel achter me ligt een fotoboek van de laatste bewoners. Het lijkt me nogal privé, het voelt zelfs een beetje ongepast om het open te slaan en terug te bladeren in hun familiegeschiedenis.

Wat een passende metafoor eigenlijk, dit fotoboek; en wat een aangename plek, dit middeleeuwse huis vol herinneringen, om de voorgaande uren bij Maarten Oversier te laten bezinken. Een regressie- en reïncarnatietherapeut die me duidelijk maakte dat onze levens van nu veel meer verweven zijn met de levens van onze voorouders dan ik ooit voor mogelijk heb gehouden.

Hoeveel mensen zullen de afgelopen twintig jaar de weg naar zijn praktijk hebben weten te vinden? Het moeten er vele duizenden zijn geweest. Maarten ontvangt in een tuinhuis, achter in zijn tuin, biedt een kop koffie of thee aan en neemt de tijd, het tempo van zijn gasten volgend, de vragen stellend die hen kunnen helpen dichterbij hun verhaal te komen. Want achter elke klacht zit een verhaal, hoe oud en vergeten dat ook mag zijn.

Stamboom

Op welk moment is het belang van de voorouders voor ons leven nu tot je doorgedrongen?

'Nou, ik weet niet of dat één moment geweest is, ik denk dat het besef geleidelijk is gekomen, door alle verhalen die ik in de loop der jaren te horen heb gekregen. Gaandeweg werd me steeds duidelijker hoe vaak zich ergens in de familielijn gebeurtenissen hebben afgespeeld die nooit de kans hebben gehad op hun plek te vallen.'

En dan denk je aan meer dan de directe invloed van ouders en grootouders op hun kinderen en kleinkinderen?

'Ja, absoluut! Hele familiestambomen zitten vol taboes, onuitgesproken woorden, breuken en oordelen. Vaak hebben we daar geen notie van. En al helemaal hebben we geen idee hoe sterk die verborgen gebeurtenissen uit het leven van oma en opa kunnen doorwerken in ons leven nu – dat is de grote eyeopener voor mij geweest.

We lijken te denken dat familiegeheimen hun kracht verliezen als je er geen aandacht aan besteedt. 'We praten er maar niet over,' luidde het devies in voorgaande generaties. De gedachte, of misschien wel de hoop, was: 'Als je er niet over praat, is het er niet meer.' Maar zo werkt het kennelijk niet.

Ik voel nogal wat affiniteit met de zienswijzen van Noord-Amerikaanse Indianen, vooral met die in Canada. Van hen heb ik geleerd hoe belangrijk het is om de voorouderlijke lijnen te kennen en dat 'oude zeer' op te lossen of op zijn minst aandacht te geven.'

Je voorouders kennen is dan dus ook wel wat meer dan kennis hebben over genealogie?
'Genealogie kan best interessant zijn als je wilt weten wanneer je voorouders geleefd hebben. Zoals het ook leuk is om te weten dat opa dikke sigaren rookte en oma lekkere vermicellisoep kon maken. Maar heel veel zinvoller is het om je af te vragen: 'Ah, oma is al voor de geboorte van vader of moeder twee keer een kindje verloren. Wat zou er gebeurd zijn? Laten we daar eens voor gaan zitten.'

Verboden liefde

Ik herinner me een lezing van je in Bergen NH waarin je het voorbeeld aanhaalde van een vrouw die niet zwanger kon worden...
'In dit geval zat het oude zeer bij een grootmoeder – de moeder van de moeder, die opgroeide in een extreem kerkelijk milieu. In de oorlogsjaren had ze een heimelijke verhouding gekregen met een Duitse soldaat, ze raakte zwanger, werd vervolgens in stilte verteerd door angst, tot ze haar buik niet meer kon verbloemen en door haar vader ingepeperd kreeg dat ze 'hel en verdoemenis en de toorn Gods' over de familie had afgeroepen.

Stel je de complexiteit van de situatie voor, de verscheurdheid op die jonge leeftijd. Ze beleeft een verboden liefde waarin vermoedelijk voor het eerst van haar leven haar gevoel is geraakt, waarna ze verantwoordelijk wordt gesteld voor alle onheil die nog over haar en haar familie mag komen, gevolgd door een gedwongen amateuristische abortus met breinaalden – opnieuw een extreme ervaring. De pijn waar dat meisje doorheen gaat, is met geen pen te beschrijven.

Een aantal jaren later trouwt ze: een perfectionistisch modelgezin waarin ze haar best doet de blamage af te schudden. Ze raakt opnieuw zwanger, en dat is dan het eerste kind uit dezelfde baarmoeder, dezelfde energetische woning, als de weggehaalde vrucht. En dan hebben we het over de moeder van de vrouw die tegenover me zit: de kleindochter van oma – met als probleem dat ze niet zwanger kan worden.'

Verborgen oord

Even voor de goede orde: het is de kleindochter die deze oude geschiedenis naar boven haalt, terwijl het verhaal tegelijkertijd voor haar nieuw is, toch? Hoe werkt dat dan?
'Bewust had ze daar inderdaad geen weet van. Hoewel het geheim van zo'n verboden liefde en de daarop volgende abortus binnen het familiesysteem ergens wel 'geweten' wordt – ook al mocht daar nooit over gepraat worden, en peinsde niemand erover om dat verhaal levend te houden.

De kennis ervan vervaagt, zakt weg naar een onbewuste regio. En toch blijft onder de oppervlakte alle informatie beschikbaar en is ieder feitje oproepbaar. Kennelijk dragen wij allemaal, zonder

'Het lijdt voor mij geen twijfel dat wanneer onze voorouders fundamentele levenservaringen hebben verdrongen, volgende generaties ermee worden belast'

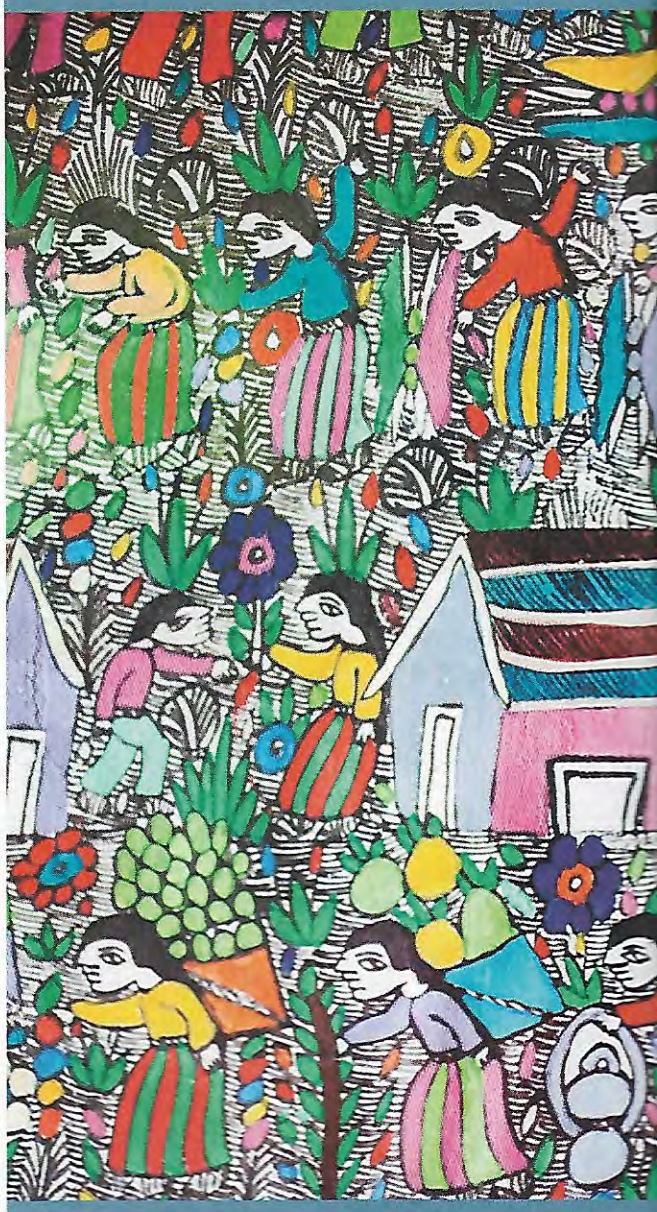

daarvoor een studie of training te hebben gehad, wezenlijke informatie over onszelf, onze familie en voorgaande levens met ons mee.

Mensen zijn vaak enorm verrast hoeveel informatie op deze manier bereikbaar is, en dat in een gebied dat zich vlak onder onze dagelijkse gedachten en beslommeringen bevindt. Een oord vol schatten aan nagedachtenissen, relikwieën, souvenirs, aandenkens, memoires, gevoelens en vlekken.

Die *spirits* van de voorouders zijn niet verder weg dan een gedachte. Je hoeft alleen maar te vragen: 'O ja, oma heeft een kindje verloren na drie maanden? Laten we er eens bij stilstaan, heel even, wat voel je precies?' Of: 'Wat is het eerste dat je voelt als we oma hier uitnodigen of binnenhalen.'

Ja, die eerste stappen zijn vaak bijzonder moeilijk te zetten. Er komt wat weerstand op, onaangename gevoelens komen boven, rillingen, men heeft er geen zin meer in, ziet er tegenop... Maar zodra de verbinding eenmaal is gelegd, blijkt oma ineens heel nabij en kan het werk beginnen.

Vaak flappen mensen de antwoorden eruit voor ze er erg in hebben. Oneerbiedig gezegd lijkt het er soms op alsof we op zo'n moment het verhaal van de voorouders aan het downloaden zijn. Het gaat bijna vanzelf. In dit geval is het via de kleindochter dat het verhaal van oma naar boven komt. Er is een lichte trance voor nodig, maar die lichte trance is er ook nu, tijdens dit interview.'

Geboortekaartje

En dan, wat gebeurt er als zo'n oud verhaal alsnog de ruimte krijgt?

'Een beetje afhankelijk van de klachten en de complicaties en de verstrengelingen die er spelen. Maar wat je vaak ziet, als de weggestopte emoties van toen voor het eerst worden geuit, is dat het nu levende kind of kleinkind gaat begrijpen waarom vader, moeder, grootmoeder of grootvader handelde zoals hij of zij handelde.

Als het besef doordringt wat zich in het leven van vader, moeder, oma, opa heeft afgespeeld, en wat voor impact dat op hen heeft gehad, kan het rustig worden van binnen. De nu levende mens maakt zich los, komt meer op eigen benen te staan en beleeft meer eigenheid. Dan zijn wonderen mogelijk. Zoals in het voorbeeld van de vrouw die niet zwanger kon worden, maar van wie na een maand of elf wel ineens een geboortekaartje in de bus ligt.'

Hoe weet je eigenlijk of zo'n verhaal over een overleden oma niet op fantasie berust?

'Wat mij altijd weer opvalt, is hoe authentiek zulke verhalen naar boven komen, met de bijbehorende emoties en lichamelijke gewaarwordingen. Maar zelfs als zo'n verhaal ter plekke verzonnen zou worden, gaat het om fantasieën die als prettige

bijkomstigheid hebben dat ze tot genezing kunnen leiden. Dan zou ik zeggen: 'Verzin het maar – zolang het maar werkt.'

Mijn zienswijze over hoe het leven in elkaar zit, is zo anders geworden dan wat mij vroeger geleerd werd. Achter elke manifestatie, achter elke vorm, achter alles wat wij kunnen zien of meten, achter alles wat we waarnemen, voelen of constateren, schuilt een gebeurtenis, zelfs een reeks van gebeurtenissen. Achter elke pijn zit een verhaal.

Als in de baarmoeder van oma een trauma heeft gezeten, met een daaraan gekoppelde, energetische overtuiging ('zwanger worden is niet goed – als ik zwanger word, loopt alles mis, dan raak ik alles kwijt'), dan zorgt die overtuiging voor een energetisch stempel.

Wat onopgelost blijft, zoekt in volgende generaties naar nieuwe wegen om aan het licht te komen. De cirkel is niet rond, zouden de Indianen zeggen – er móét iets gebeuren in de generaties daarna. In mijn ogen wenst zo'n energetisch stempel zelfs ontkracht te worden.

Je kunt tegenwerpen dat de vrouw van nu Marietje heet en dat de hoofdpersoon in het eerdere verhaal haar oma Anna was. Maar als Marietje met dezelfde obstructie te maken krijgt als haar oma, en zij het verhaal van oma nu de aandacht geeft die het ooit had moeten krijgen, is Marietje iets aan het oplossen voor haar oma Anna, op spirituele basis. In zo'n herbeleving komen de tranen van zó onvoorstelbaar diep! Alsof een gigantische last is afgevallen.

Soms komen mensen terug met wonderlijke reacties: 'Nou zag ik laatst voor het eerst in lange tijd mijn vader weer, en ineens heb ik een goed gesprek met hem. Voor het eerst gaf hij mij een *hug*.

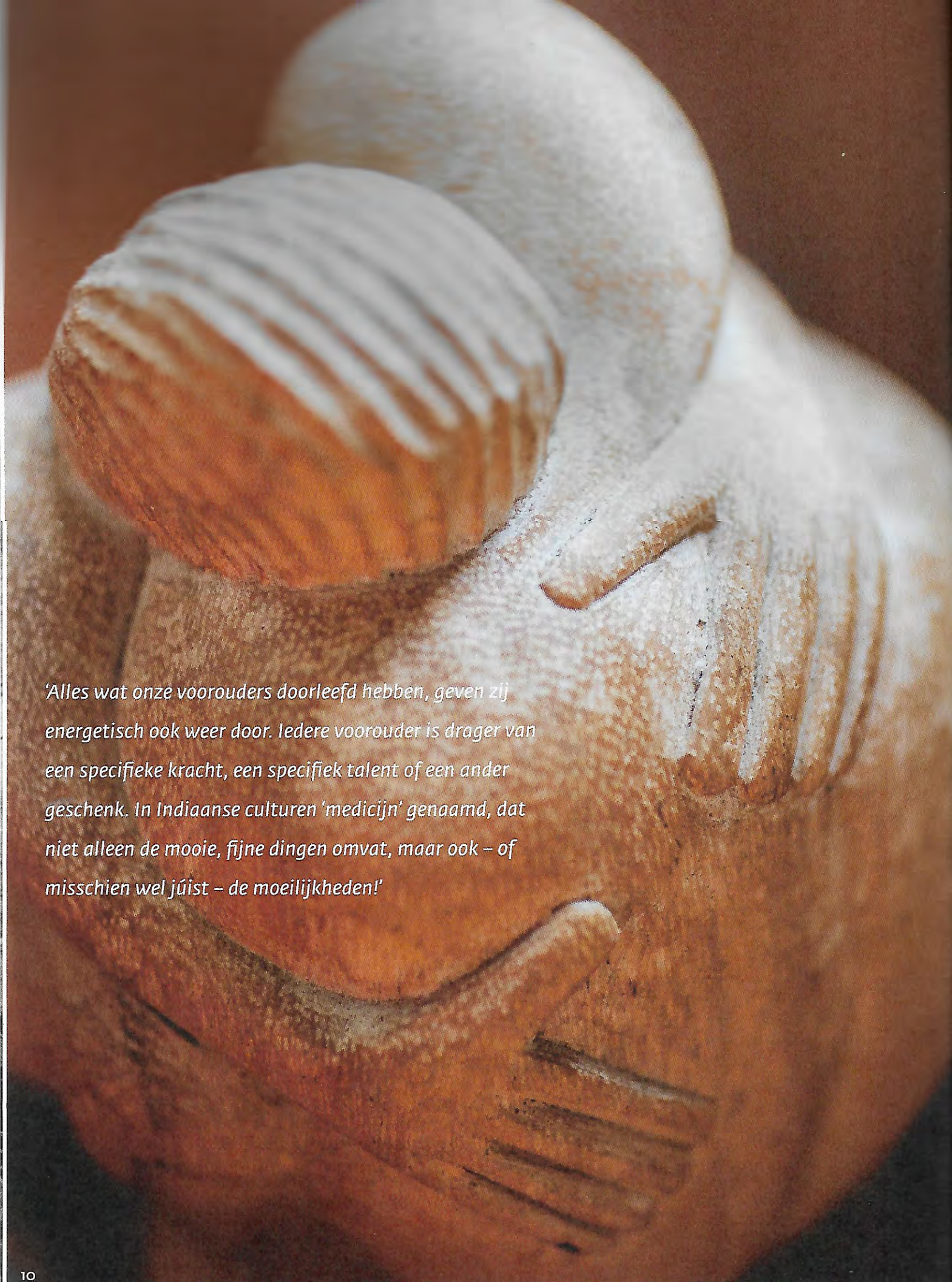

'Alles wat onze voorouders doorleefd hebben, geven zij energetisch ook weer door. Iedere voorouder is drager van een specifieke kracht, een specifiek talent of een ander geschenk. In Indiaanse culturen 'medicijn' genaamd, dat niet alleen de mooie, fijne dingen omvat, maar ook – of misschien wel júist – de moeilijkheden!'

het asfalt heen dringt'

Of voor het eerst deed hij zus of zo...' Dan lach ik in mijn vuistje. Een dergelijke schoonmaak binnen het familiesysteem laat niemand onberoerd.'

Natuurvolken

Je zei net: de cirkel is niet rond, zouden de Indianen zeggen...

'De oorspronkelijke tradities van inheemse volken zaten vol ceremonies en rituelen die voor heling zorgden. Zodra binnen de gemeenschap iets dramatisch had plaatsgevonden, van welke orde dan ook – iemand was verongelukt, had zelfmoord gepleegd, werd niet meer teruggevonden, een zeer geliefd iemand was weggevallen of ik weet niet wat je verder kunt bedenken – zorgde de gemeenschap ervoor dat een dergelijke gebeurtenis aandacht kreeg. Met behulp van rituelen die alle betrokkenen met het drama in verbinding brachten, de pijn voelbaar maakten en de spirit van de betroffen persoon hielpen de transitie te maken naar spirituele oorden.

Zo kon de gemeenschap verder. De manier waarop wij leven staat daar haaks op. We zijn verleerd om bij onszelf te rade te gaan, een time-out te nemen als het leven erom vraagt, of om aandacht te geven aan dromen en de betekenis te zien van situaties waarin het leven ons brengt...

Zodra we op ons lijf een pukkel ontdekken, moet die het liefst de volgende dag al zijn weggehaald, om het even simplistisch te zeggen. Het verhaal achter de pukkel krijgt niet de kans begrepen te worden. Dus is er bij wijze van spreken de week erna weer een pukkel nodig... Wie legt nog het verband met de ongeuite woorden van de opa's en oma's? Daarom ben ik zo enthousiast over inheemse volken of natuurvolken die de kennis van deze samenhang nog in zich meedragen.'

Wat heb je tijdens je Canadese bezoeken verder over het belang van voorouders opgestoken?

'In de eerste plaats hoe belangrijk het is om de generaties die ons zijn voorgegaan – de vaders, de moeders, de opa's, de oma's en dergelijke – te leren kennen. Alles wat zij doorleefd hebben, geven zij energetisch ook weer door. Ze laten jou hun levenservaring na. In de kringloop van het bestaan gaat het om een energetische wetmatigheid, zoals Indianen dat symbolisch uitdrukken met hun medicijnwiel.

Iedere voorouder is drager van een specifieke kracht, een specifiek talent of een ander geschenk. In Indiaanse culturen 'medicijn' genaamd, dat niet alleen de mooie, fijne dingen omvat, maar ook – of misschien wel júist – de moeilijkheden! Als opa een moeilijke situatie is doorgekomen, bijvoorbeeld in oorlogstijd of in de relationele sfeer, kan een volgende generatie daarop verder bouwen.

Het nageslacht bouwt als het ware voort op de door de voorouders gelegde grondvesten – groeit

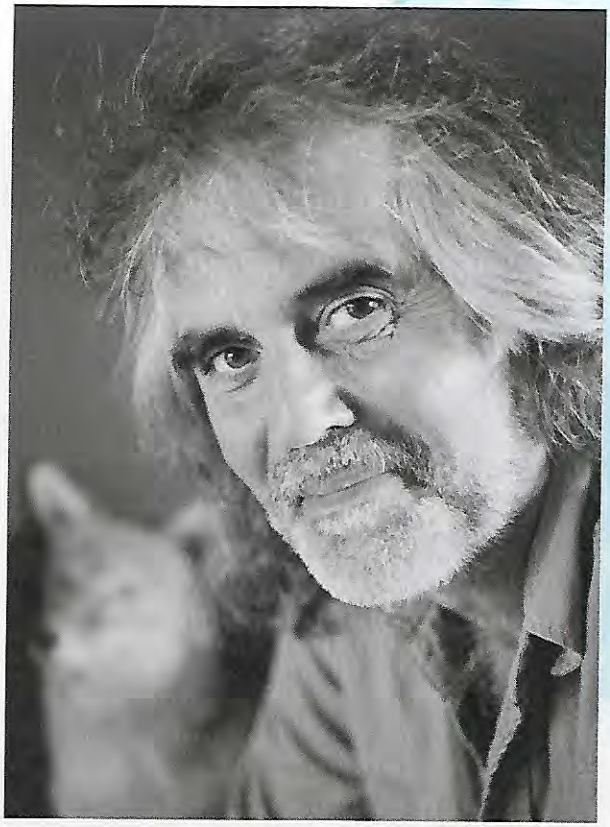

op de compost van de voorouders. Het klinkt een beetje oneerbiedig, zo'n analogie met compost... maar daarmee wil ik alleen maar zeggen dat belangrijke ervaringen van vader, moeder, opa of oma niet verloren gaan: de betekenis ervan wordt doorgegeven – op die ervaringen kan nieuw leven groeien.'

Hoe verloopt die overdracht eigenlijk?

'Op het moment dat je je innerlijk weet af te stemmen op een opa of een oma gebeurt die overdracht in feite al. Zoveel dingen in het leven gaan vanzelf, zoveel valt automatisch op zijn plek – op allerlei niveaus waar ik verder ook geen weet van heb.

Misschien kan iets duidelijk worden in dromen. Het kan ook zijn dat je een ingeving krijgt bij het bekijken van een fotoalbum – en je ineens het gevoel hebt dat iets op zijn plek valt.'

Estafettestokje

'Als ik mensen hoor zeggen dat ze niks hebben met hun opa of oma, of soms zelfs niet met hun vader of moeder, is er vaak stront aan de knikker. Dan heeft er geen overdracht plaatsgevonden. Het estafettestokje is niet doorgegeven naar de volgende generatie – het wiel moet opnieuw worden uitgevonden.

De meeste opa's en oma's waar kleinkinderen niks mee zeggen te hebben, zijn degenen die op de een of andere manier hebben gefaald – die zelfmoord pleegden of aan de zuip zaten, die hun kinderen misbruikten of agressief waren. Allemaal zaken die niet geuit konden worden en vervolgens zorgden voor energetische ophopingen in volgende generaties.'

vol ceremonies en rituelen die voor heling zorgden'

Waarom lijkt de sleutel in jouw werk eigenlijk altijd te liggen in de grootoudergeneratie?
'Als ik met jongere mensen werk, zijn ook de overgrootouders interessant. Maar de belangrijkste obstructies veroorzakende gebeurtenissen die ik tegenkom, hebben zich inderdaad afgespeeld in de generatie van de opa's en de oma's – in relatie tot hun eigen kinderen, die dan weer onze ouders zijn. In de meerderheid van die gevallen gaat het dan om de Tweede Wereldoorlog en/of de invloed van de kerk.'

Incarneren

Het klinkt niet heel rechtvaardig – al die onopgeloste problemen die nieuwe generaties op hun bordje krijgen...
'Nou, ik zou het omdraaien. De kleinkindgeneratie incarneert niet voor niets op een gegeven moment. Het is als het ware hun beurt. Ze incarneren binnen een familieconstellatie – maar op zielsniveau is de constellatie dan al gescreend, energetisch, op alle aanwezige thematiek.'

Wie screent dat?
'De ziel zelf.'

Voor de geboorte?
'Voor de conceptie zelfs al. Voor de afdaling naar een aards bestaan weegt de ziel duidelijk af wat er te 'halen' valt binnen een bepaald familiesysteem. Enerzijds de talenten, de krachten en de voorspoed en alle *gifts* en zo, maar ook de onaffe zaken.

De ziel incarneert op basis van energieën die de ziel getransformeerd wil hebben; de ziel kiest voor de mogelijkheid af te maken wat in eerdere levens is blijven liggen.

De moeilijkheid daarbij is dat de ziel hier op aarde in een verdichting van bewustzijn terechtkomt. Een planeet die gedomineerd wordt door mentale overtuigingen en controlemechanismen – waarmee de herinnering aan het oorspronkelijke zielenplan vervaagt.'

Migraine

Hoe ben je zelf eigenlijk in dit werk terechtgekomen?
'Tot mijn 35e was ik chef-kok, op het laatst in een Rotterdams hotel. In mijn vrije tijd behandelde ik af en toe mensen met mijn handen. Een gevoeligheid waar ik verder niets mee kon, maar die me wel leerde dat er blijkbaar nog een andere realiteit was dan me van huis uit was voorgehouden.

De omslag kwam toen ik iemand behandelde met chronische migraine. In een flits kwam het beeld op van een man die met een opgevouwen krant tegen het hoofd van een kind sloeg, een kind van een jaar of zeven, zo gedetailleerd was het.

Toen ik de man tegenover me daarover vertelde, zei hij onmiddellijk dat dit zíjn verhaal was. Zijn vader had geregeld woedeaanvallen gehad, hij pakte dan een krant, vouwde die dubbel en

'Het is de kunst dié bronnen te bereiken die zich schuilhouden in wat we het onderbewuste noemen'

reageerde zijn woede af. Toen hij hierover begon te vertellen, kwam ook de ontlading.

Zijn hoofdpijn bleef vanaf dat moment weg. Een ervaring die mij duidelijk maakte hoeveel belangrijker het is om het verhaal achter een klacht te leren kennen dan de klacht steeds opnieuw te verzachten. Zoveel verhalen – weet ik nu – zijn bereikbaar op het moment dat je op het goede knopje weet te drukken. Vervolgens is het met inmiddels 12.000 consulten een beetje uit de hand gelopen.'

Reuma

Geef nog eens een laatste voorbeeld...

'Uit de begintijd van de praktijk herinner ik me een vrouw die obsessief probeerde haar kinderen te beschermen. Ze had er twee – van drie en vijf jaar. Haar voortdurende angst was dat er dingen in hun leven mis zouden kunnen gaan. Slapen lukte niet meer goed, ze leefde in een permanente conflictsituatie. Met dit probleem kwam ze in de praktijk.

Het viel me op dat haar handen gekromd stonden, haar gewrichten rood en opgezwollen. 'Reuma! Het zit alleen in mijn handen,' zei ze. 'Maar daar kom ik niet voor. Ik ben bij een reumatoloog.'

Wat ze wel nog wilde noemen, was een gekmakend stemmetje in haar hoofd. Een stoorzender die haar iedere avond voorhield dat ze getuige moest zijn van de dood van haar kinderen.

Belangrijk om je in deze fase van het verhaal te realiseren dat je als toehoorder nog geen idee hebt van het verhaal dat eronder verborgen ligt. Je kent de clou niet. Het vinden van de clou – het leggen van de verbinding tussen klacht en achterliggend verhaal – is in feite het therapeutisch traject.

Onze normale manier van denken is: 'Reuma komt in onze familie vaker voor – zoveel procent kans om het ook te krijgen – de klachten zijn te behandelen met dit of dat middel – weinig kans dat je er ooit vanaf zult komen.'

In een poging om de controle van het hoofd te omzeilen, nam ik haar handen in mijn handen, heel voorzichtig, en stelde ze de vraag: 'Wat zijn jullie aan het doen?' Oftewel: Wat zijn jullie aan het doen dat jullie je op deze gekromde manier manifesteren?

In het begin reageerde ze korzelig: 'Hé, je zit tegen mijn handen te praten, wat is dit voor raars?' Maar even later kwamen de woorden: 'Ik moet ze vasthouden'. Nog een keer: 'Ik moet ze vasthouden'. Haar gezicht vertrok, ze begon te trillen en haar vingers kromden nog meer naar binnen.

Op de vraag '... voel eens waar je bent als je ze moet vasthouden; in wat voor situatie bevind je je?...' duurde het even voor ze met een reactie kwam – toen zei ze prikkeldraad te zien, ze sprak over hekken, bewakers in uniform en heel veel mensen om haar heen.

Wie moet je vasthouden? 'Mijn kinderen. O

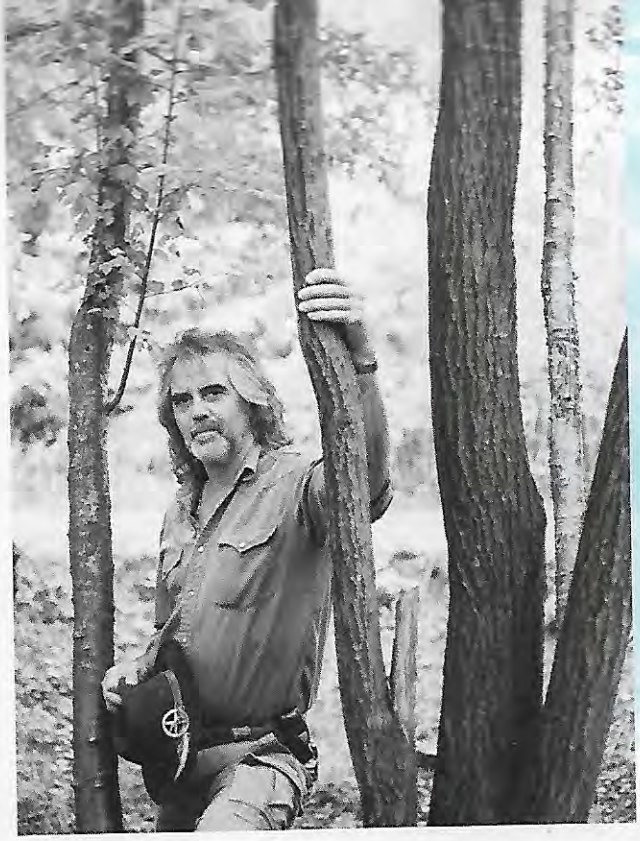

mijn god, ik moet mijn kinderen vasthouden.' En dan ontvouwt zich een horrorscenario. Een jonge moeder, zonder vader in de buurt, aan elke hand een kind. Het hele trauma komt naar boven. Ze ziet zichzelf staan, ze heeft moeite met ademen, om haar heen mensen vallen neer... Ze beseft, vanuit haar moederschap, getuige te moeten zijn van de dood van haar kinderen... Ze wil ze niet alleen laten.

Een ongelooflijk indrukwekkend gebeuren, met een enorm ontladend karakter, met veel gehoest, geproest en verdriet. Uiteindelijk is het alsof het bewustzijn van deze persoon voor het eerst helder krijgt, na zoveel jaar, dat er geen reden meer is om haar kinderen vast te houden. Het is voorbij! Het is over!

Als ze weer bij positieven is, zegt ze: 'Vanaf het moment dat ik zwanger werd, in mijn huidige leven, is die reuma begonnen in mijn handen, alsof ik heb geweten dat ik als moeder alles zou moeten doen om ze te beschermen en voor kwaad te behoeden – ze vast te houden.' Alsof een oud programma actief werd door het zwanger worden.

Na de eerste sessie merkt ze op dat ze veel rustiger is geworden, dat ze weer een beetje *on speaking terms* is met haar man, dat het thuis veel beter gaat, en dat ze de kinderen makkelijker los kan laten. Na drie sessies komt er beweging in haar handen – ze worden soepeler, ze ervaart meer ruimte en beduidend minder pijn.

De laatste keer dat ik haar spreek, zegt ze: 'Nu heb ik nog één belangrijk probleem over. Hoe ga ik dit de reumatoloog uitleggen?'

Avonturier

Waar gaat het volgens jou om in het leven?

'Binnen de Indiaanse traditie wordt niet over God gesproken, maar over *Great Spirit* en het Grote

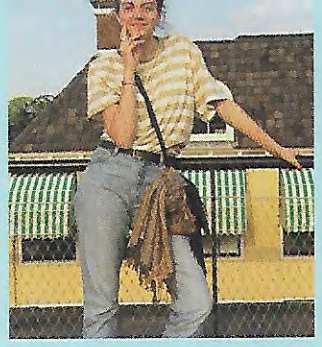

Ilse Oversier combineerde tijdens haar studie aan een kunstopleiding de wereld van kunst en therapie. Als afstudeerwerk rondde ze een studie af naar het fenomeen stotteren, waarin ze reguliere en alternatieve zienswijzen samenbracht, inclusief zienswijzen van de Canadese Indianen. Ze ging in gesprek met stotteraars, nam actief deel aan therapiën, en probeerde erachter te komen hoe een stotteraar het stotteren beleeft. 'Ik vind het mooi dat de kunstacademie een plek is waar studenten worden aangemoedigd niet binnen de lijntjes te kleuren.'

De uitkomst presenteerde Ilse in 2018 een in eigen beheer uitgegeven boek: *Uit jezelf* | 50 blz tekst en illustraties 2018 | ilseoversier.com

'Gelukkig leven we nu in een tijd met een relatief immense vrijheid. Een vrijheid die veel van onze voorouders-die-we-soms-ook-zelf-waren moesten ontberen. Een vrijheid die ons in dit leven een mogelijkheid verschaft oude knopen te ontwarren'

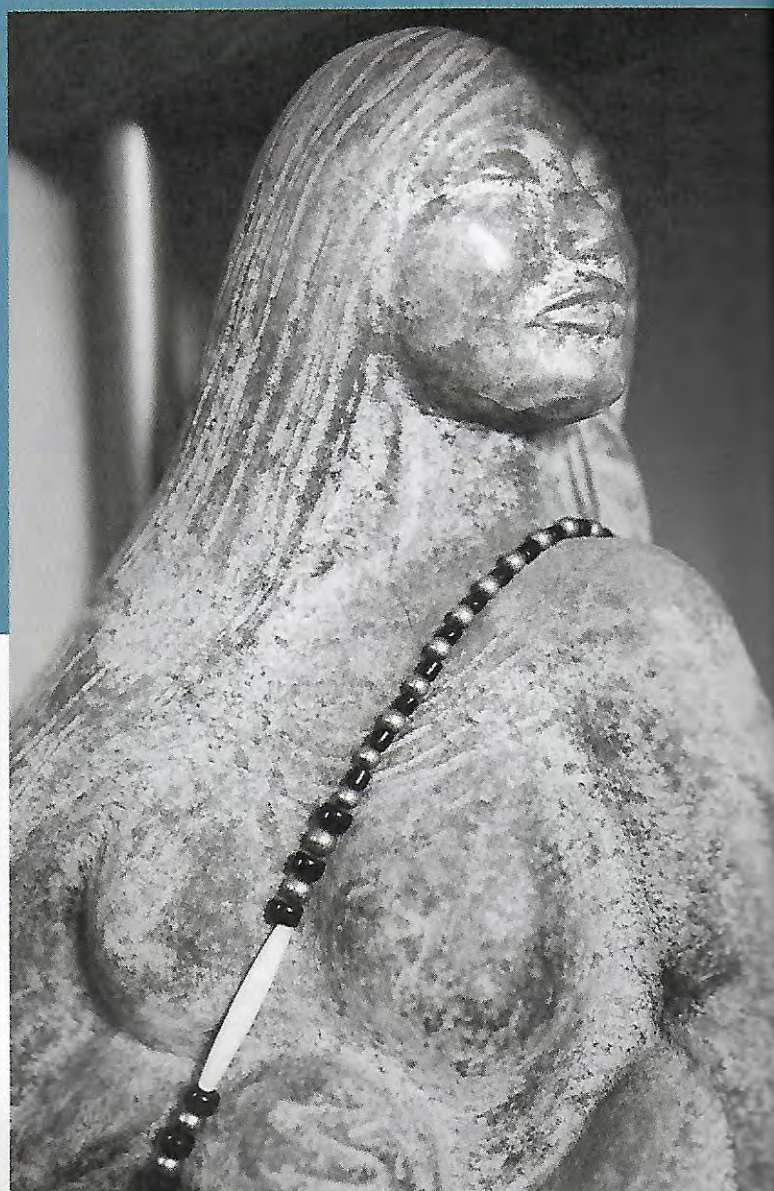

'Wat mij opvalt is hoe ongelofelijk vastberaden en moedig we op zielsniveau zijn, om steeds weer die oude, pijnlijke, onaffe verhalen uit het verleden aan te gaan en op te pakken'

Mysterie – het onnoembare. Een oerbron die intelligentie bevat, een intelligentie die zich wenst te manifesteren in de materie.

Wat mij altijd heeft aangesproken, is de gedachte dat wij als mens de fysieke manifestatie van dat goddelijke aspect zijn. Als we de bocht nog wat korter nemen, zou je kunnen zeggen dat wij handen en voeten geven aan het onnoembare – zodat de oerbron zichzelf kan ervaren in zijn eigen schepping.

Met vallen en opstaan leert de mens om te gaan met zijn gigantisch scheppende vermogen. We incarneren en excarneren op deze planeet om steeds opnieuw geconfronteerd worden met de gevolgen van hetgeen we hebben gecreëerd.

Soms hebben we meerdere levens nodig om voeling te krijgen met wat we eerder teweeg hebben gebracht, zowel wat de liefdevolle, prettige dingen betreft als de pijnlijke zaken. Langs deze weg groeien we naar een ander bewustzijnsniveau en vermoedelijk uiteindelijk naar het besef van onze goddelijke essentie.'

De menselijke ziel als een dappere avonturier...

'Wat mij opvalt is hoe ongelofelijk vastberaden en moedig we op zielsniveau zijn, om steeds weer die oude, pijnlijke, onaffe verhalen uit het verleden aan te gaan en op te pakken – omdat we ze gewoon willen volbrengen.

Het is zo ontroerend om te zien dat we in een nieuwe incarnatie, in een nieuw jasje, weer vergelijkbare problemen opzoeken als we eerder hebben ervaren – ook als die ons destijds hebben aangezet om een leven te beëindigen. We zoeken die ervaringen op om er nu alsnog doorheen te komen.

We zijn als onkruid dat altijd weer door het asfalt heen dringt. Eindeloos krachtig – vastberaden voortgaand op de weg naar de ultieme zelfontplooiing. Hoeveel lagen asfalt er ook over ons heen worden gelegd, er ontstaat altijd weer een kier, en plop, daar zijn we weer, om af te maken wat we ooit hebben achtergelaten.'

En als je dit nu koppelt aan de tijd waarin we leven?

'Alle mensen uit inheemse culturen die ik ken, vertellen steeds opnieuw dat we een ongelooflijk intensief veranderingsproces doormaken op onze planeet – dat er een andere energiestroom aan het doorkomen is, die meer bewustzijn brengt.

Een tijd waarin mensen enerzijds de hakken in het zand zetten en heel krampachtig alles bij het oude proberen te houden – terwijl er aan de andere kant een enorm aanjagen is van bewuste energie – die verder wil.'

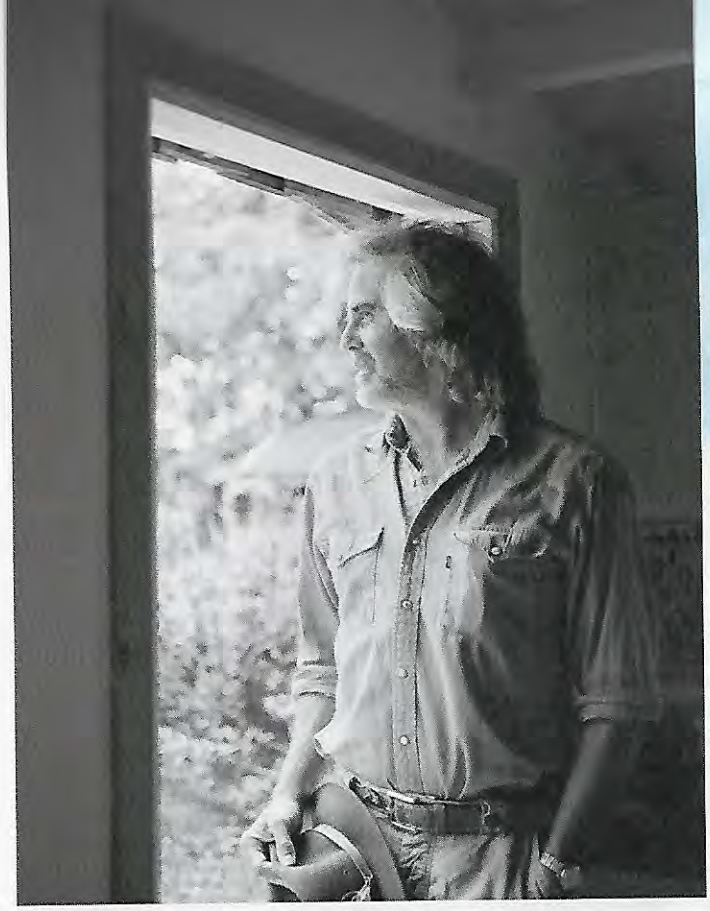

Wonderen

Kom je met al die heftige verhalen die je in je praktijk worden toevertrouwd niet af en toe je huis binnen wankelen – om het eerste half uur niet aanspreekbaar te zijn?

'Nou, ik wil niet beweren dat ik er totaal ongeschonden doorheen glijd. Ik zou liegen als ik zeg dat ik er niets van meekrijg. Sommige geschiedenissen zijn heel indrukwekkend, maar ik heb er inmiddels zoveel gehoord dat ik niet gauw meer schrik.'

En toch zullen mensen over het algemeen niet naar je toe komen om je te laten delen in hun geluk. Zoals een wandelaar die een gelukservaring in het bos beleeft, met dat geluk niet snel de krant haalt. Een misdaad in datzelfde bos maakt meer kans. Jouw praktijk is per definitie gevuld met zwaarte en ellende.

'Jawel, maar het verschil is dat ik ook getuige ben van de ontladingen en de verwerkingsprocessen die leiden tot mooie, intense helingsprocessen. Als die ontlading en de bijbehorende inzichten er niet zouden zijn, zou ik dit werk niet kunnen doen.

Er zijn in deze therapie wonderen mogelijk – niet door mij, maar door de werkmethode. Daar ligt mijn motivatie om door te gaan: de resultaten. Mensen zien opknappen op het moment dat ze zich door die oude pijn heen bewegen.'

Bart Hommersen

Website: maartenoversier.nl